

BUGOJNOKIO VAM PRIČA

Jutros sam se probudio baš rano.

Jutro je bilo maglovito, ali sam znao da će sunce pobijediti.

Tako je i bilo.

Obišao sam svoje drugare lutke, one što krase naš grad, našu Lutkarsku Republiku.

Mahao sam im radosno, a one su mi ushićeno odmahivale.

Onda sam probao da se malo kotrljam i uspjelo mi je.

Nekako sam se dokotrljao na predstavu "Priča o kotrljanju".

Dok sam se kotrljao nećete mi vjerovati, krajičkom oka sam vidio da mi se sunce smije.

Znam, nisam ja profesionalni kotrljač, ali sam ipak uspio.

Moji drugari iz Osijeka su se kotrljali pravo, ali oni su profesionalci.

Trokut se smjestio u Krug i lako je njemu bilo da se kotrlja.

Krug je okrugao, a ja nisam.

Mislim da su htjeli reći da treba biti uporan u svemu.

Poslije sam se družio sa njima.

Smijali smo se, vikali, baš nam je bilo vrištavo.

Popodne smo vidjeli drugare iz Sarajeva u "Ježevoj kućici".

Jooooooooooooj, kako su mi svi simpatici.

Ježurko, Medo, Vuk, Lisica, Divlja svinja, svi su mi bili krasni.

I šuma mi je bila nekad gusta, nekad rijetka, ali uvijek šuma.

Svi ljudi bi trebali malo više, hoću reći puno, puuuuno više da se brinu o šumi, da je čuvaju, njeguju, da ne bacaju smeće u nju.

Mislim, mi lutke vas moramo savjetovati.

Ccccccccccc...Ljudi, ljudi.

Moramo svi misliti na životinje, pa šuma je njihova kuća!

Uh, nekad se baš naljutim.

Nikad na lutke, nikad na djecu, uvijek na odrasle osobe što se zovu ljudi.

Nekad ih zovem bez slova "J".

Mislim, izbrišem slovo "J" iz imenice ljudi.

Eh, nekad su baš to.

Sutra ćemo gledati "Bilo jednom jedno jaje" iz Mostara i "Crvenkapicu" iz Osijeka.

Jedva čekam.

Vidimo se.

Voli vas vaš Bugojnokio.

FOTOGALERIJA SA PREDSTAVE

„Priča o kotrljanju“

Akademija za kulturu i umjetnost u Osijeku

Tekst: studenti Gabriela Redžić i Domagoj Pintarić

Mentor: prof. dr. art. Saša Latinović

Sumentor: umjetnički saradnik Goran Guksić

SA OKRUGLOG STOLA...

„Priča o kotrljanju“

Akademija za kulturu i umjetnost u Osijeku

Tekst: studenti Gabriela Redžić i Domagoj Pintarić

Mentor: prof. dr. art. Saša Latinović

Sumentor: umjetnički saradnik Goran Guksić

Ismira Mašić je predstavila studenete sa Akademije iz Osijeka Gabrielu Redžić i Domagoja Pintarića te njihovog sumentora Gorana Guksića pohvalivši jednostavnost predstave koja je urađena na predan način, a što je, po njenom mišljenju, ključ koji često nedostaje u lutkarstvu jer nekad velika scenografija pojede glumce. Ona inače preferira jednostavnost kao vrijednost. Zamolila je aktere da nas upoznaju sa Akademijom i radu na lutkarskim predstavama kao i da nešto kažu o tome koliko im je važno da igraju na festivalima.

Goran Guksić je rekao kako oni na Akademiji imaju smjer glume i lutkarstva koji su potpuno ravnopravni smjerovi, kao što su sve predstave jednako ravnopravne i ne prave ih isključivo samo za djecu ili samo za odrasle. Ponosni su na činjenicu da imaju veliki dijapazon predstava. Jako vole da dolaze u Bugojno jer su uvijek lijepo ugošćeni.

Strajo Krsmanović, moderator, je rekao kako od osiječkih studenata nisu ništa manje ni očekivali. Impresioniran je činjenicom da se sa malo stvari (u ovoj predstavi komadića paipra) može reći puno i na kraju se dobije sjajan rezultat. Na prvoj razini predstava je namijenjena djeci, ali je ideja i

značenje priče ozbiljan filozofski traktat o životu. Djeca čitaju na svoj način, a odrasli mogu da vide vrlo ozbiljnu, preciznu i dobru ideju o životu, i baš u tome i jeste značaj lutkarstva.

Gabriela Redžić, glumica u predstavi, je rekla kako je predstava nastala po motivima slikovnice „U potrazi za nedostajećim komadićima“ ali samo kao tematika, a ostalo su sami radili, raspisali tekst, pisali muziku.

Na pitanje Ismire Mašić koliko su dodatno radili na dramatizaciji i koliko su morali improvizovati, odgovorila je da im je bilo teško i zahtijevno, a glavni problem je u tome da su morali napraviti predstavu za djecu i da zbog toga mora biti sve jednostavno, a sa druge strane da bude i za odrasle. Zato i jesu puno improvizovali, tragali za različitim glasovima itd.

Domagoj Pinturić je dodao da su predmete radili sami, crtali su likove, razgovarali sa ljudima o osobinama i da su baš mnogo istraživali.

Ismira Mašić je konstatovala da iz Osijeka uvijek dolaze veoma kvalitetne predstave na ovaj festival tako da je zanimalo da li su njih dvoje razmišljali o tome da će upravo ovu predstavu igrati u Bugojnu.

Gabriela Redžić je rekla da su ovu predstavu imali namjeru igrati prije svega u vrtićima i nisu do samog kraja znali da su je dobro uradili, a onda su je igrali na festivalu u Šibeniku gdje su dobili pozitivnu reakciju djece, a potom i od svojih kolega, tako da su se tek tad uvjerali da je dobra.

Vahid Duraković je čestitao na predstavi i zahvalio se Akademiji iz Osijeka na dugogodišnjoj saradnji sa festivalom, što je inače strateški potez festivala – da bude edukativan. Ova predstava pokazuje da je lutkarstvo umjetničko djelo koje se može analizirati na više načina, a sama predstava ima više nivoa, od onog namijenjenog djeci do metafizičkog odnosa prema životu i svijetu. Ono što je itekako uočljivo u predstavi jeste posvećenost glumaca i njihova vjera u ono što rade i zato im i publika vjeruje. Posebno je istaknuo razigranost od etide do etide, prelazaka u druge stilske izražaje i neponavljanje sredstava.

Damir Altumbabić se složio sa svima prisutnima u pohvali predstave koja je veoma vesela i razigrana. Dijete u njemu je uživalo, ali i odrasli čovjek. Zanimalo ga je da li postoji mogućnost da prije samog ispita provjere kod publike da li je namijenjena djeci.

Goran Guksić je rekao da takvu praksu nisu imali jer je ispit ipak ispit i da komisija poslije ispita ocjenjuje da li predstava može ići pred publiku. Sa druge strane je prepreka u tome što je Akademija obrazovni sustav i ne može prodavati predstave. Pri Akademiji imaju SOS (Scena osiječkih studenata) koji igraju predstave u prostorijama Akademije. Ovo je vrlo jednostavna predstava koja se može igrati i na ulici jer ne traži poseban prostor, a inače se događa da su se neke ispitne predstave prepoznale kao dobre te su dobili ponude i od nekih kazališta.

Dubravka Zrnčić – Kulenović je čestitala Osiječanima na radosti koja je prebačena i na publiku. Jednostavna forma je zaista velika i značajna kako na nivou igre, tako i na nivou značenja. Jako joj se dopalo što su glumci unutar same igre te da je njihova partnerska igra u prvom planu. Vjeruje da će njih dvoje kao glumci mnogo doprinijeti nekom ansamblu, gdje budu angažovani poslije studija, upravo svojom energijom koju treba da sačuvaju. Kad je riječ o samoj priči, istaknula je prelomni dio koji je najznačajniji, što je svakako rezultat njihove domišljatosti. Također, zapitala se da li se uopće mogu praviti predstave za djecu koje nemaju sretan kraj, ali je dobila odgovor upravo u ovoj predstavi: da je moguće.

Strajo Krsmanović je dodao da glumački poziv mora nositi u sebi dozu infantilnog pa čak kad se igra i Hamlet, a Osiječani su to dječije u sebi pokazali igrajući se sa komadićima papira. Suština je

upravo u tome da glumac mora zadržati dijete u sebi te sa dosta redukovanim sredstvima postići puno unutrašnje radosti.

Goranu Guksiću je vrlo zanimljiva tema oko obaveznog sretnog kraja u bajkama u smislu psihološkog razvoja djeteta i čini mu se kao da je to odlučeno da mora biti tako. On misli da je mnogo bitnije da se djeci postavlja pitanje, a ne gotovo rješenje. Također, pohvalio je razgovore sa okruglog stola jer su jako važni, što, nažalost, nije slučaj na mnogim festivalima i zbog toga se izgubi komunikacija poslije odgledane predstave.

Dubravka Zrnčić-Kulenović se složila s njim rekavši da su okrugli stolovi mjesto gdje bi svi razmislili, posebno oni koji su pravili predstave da se ne bi uljuljali i postali neobjektivni prema sebi i svom radu. Mladi treba da učestvuju u razgovorima da bi učili, promišljali, a i predstava je vrijedna onoliko koliko dugo o njoj razmišljamo.

Nasiha Halilbašić, studentica sa ASU iz Sarajeva, je pohvalila predstavu koja je jako dirnula. Zanimalo je kako odrede dob djeteta kome je namijenjena predstava, na osnovu kojeg kriterija. Gabrijela Redžić je rekla da to znaju na samom početku procesa mada svi sve mogu gledati, Domagoj Pintarić smatra da to znaju uglavnom iz iskustva, a Goran Guksić je dodao da je odabir sredstava jedan od pakozatelja kome je predstava namijenjena jer za manju djecu sve mora biti jako brzo zbog njihove koncentracije.

Igor Tretinjak, teatrolog i kazališni kritičar, član Stručnog žirija, je primijetio kako se često u procesu rada zanemaruju djeca, te se na predstavi gleda reakcija roditelja. Istaknuo je pozitivan primjer kolega iz Slovenije koji 4-5 mjeseci rade predstave sa djecom u publici prateći njihovu reakciju.

Rafael Anočić, student glume iz Zagreba, koji je uživao u lutkarstvu dok je studirao na Akademiji u Osijeku, pohvalio je predstavu jer budi dijete u njemu i sjećanja na neke likove iz djetinjstva. Vahid Duraković je na samom kraju razgovora zaključio da bi bilo dobro u predstavama pokazati djeci da je bitno da sami dolaze do rješenja, a ne da to neko drugi radi za njih.

FOTOGALERIJA SA PREDSTAVE

„Ježeva kućica“

Pozorište mladih Sarajevo

Režija: Dubravka Zrnčić – Kulenović

RAZGOVOR SA...

DUBRAVKA ZRNČIĆ - KULENOVIĆ Režiser u predstavi "Ježeva kućica"

Pozorište Mladih Sarajevo nikad nije postavilo tekst Branka Ćopića. Šta vas je inspirisalo da radite ovaj tekst i ovu predstavu?

Ja sam je prije nekih pet godina, kad je bilo sedamdeset godina od kako je napisana Ježeva kućica, ponovo pročitala i tada sam tu predivnu stihovanu bajku doživjela na drugačiji način u poređenju sa čitanjem iz djetinjstva. Otvorila mi je neka potpuno nova značenja, pa se ne kaže uzalud da svako vrijeme čita na svoj način određene klasike ili djela. Ta metafora doma, kućice, sve mi se to počelo otvarati kao neka mogućnost koliko mi nismo ni svjesni šta je to naša domovina danas. Istraživajući s djecom osnovnih, srednjih škola i djecom imigranata na temu šta je to njihov dom, tu sam prikupila materijale i željela sam da jednog dana napravim predstavu od toga. Tada je došao poziv iz Pozorišta mladih i tada smo shvatili da se ona nikad nije pronašla na repertoaru, to je bio okidač njenog značenja.

Kako biste ocijenili lutkarsku scenu u Bosni i Hercegovini?

Ako bih je regionalno uporedila, mislim da ona s vremena na vrijeme gubi korak, ali u suštini je prisutna. Imamo te neke izuzetke kao što je Dječije pozorište Republike Srpske koje ima kontinuitet koji nije prekinut ni u toku rata. Situacij da u Mostaru danas od jednog teatra imamo dva, utiče na našu produkciju kao i na naše kvalitete ili zastoje. Gledajući generalno mislim da cijeli region zaostaje za evropskim tendencijama sada, dok to prije nije bilo tako. Razlog je što lutkarstvo nije više za djecu, već je to oblik teatra gdje suvremenost, glumac itekako kroz novo izražajno sredstvo animacijom tijela, predmeta lutke ili maske ima mogućnosti za igru. To su trendovi u suvremenom ili lutkarskom teatru.

Šta nam se to desilo, da li je to zato što govore da je lutkarstvo namijenjeno samo djeci?

Naša upornost da studenti glume na 4. godini dobiju mogućnost rada sa lutkama u odnosu sa drugim teatrima koji to nemaju, nekako je velika. Na dramaturgiji postoji predmet Lutkarska dramaturgija, to je na trećoj godini i to je već u kontinuitetu dio programa naše Akademije. Prema tome ima pomaka. Sve je veći broj studenata koji su završili Akademiju bez obzira da li imaju iskustva u lutkarstvu ili ne. Ja vjerujem da se možemo vratiti na taj jedan nivo istraživačkog, eksperimentalnog teatra i teatra koji ne samo da je namijenjen djeci već da se repertoarski širi.

Ko danas čini publiku kad je lutkarska predstava u pitanju?

Uglavnom su to djeca. Sarajevo, Banja Luka i Mostar imaju nedjeljne predstave gdje roditelji dovode djecu. Prije je bila obaveza osnovnih škola da dolaze u lutkarsko pozorište, dva puta godišnje, sada to nije obaveza, ali škole još uvijek pokazuju interesovanje za lutkarske predstave tako da se one izvode u međusobnom dogovoru. No, neka djeca su ipak zakinjuta s obzirom da pojedine škole nemaju pojedinca koji bi organizovao dolazak. Drugo, to što ne možemo revitalizirati jeste disperzivnost lutkarskih predstava na prostoru cijele Bosne i Hercegovine. To je jedan od uslova za sve susrete i bijenale našeg pozorišta. Upravo zbog toga, jedne godine smo imali 330 predstava u okviru bijenala na prostorima Bosne i Hercegovine.

SA OKRUGLOG STOLA...

„Ježeva kućica“

Pozorište mladih Sarajevo

Režija: Dubravka Zrnčić - Kulenović

Ismira Mašić, moderatorica Okruglog stola, je pozdravila i čestitala ansamblu Pozorišta mladih Sarajevo. Predstavila je članove glumačkog ansambla i direktora Pozorišta što je pohvalno. S obzirom na to da se „Ježeva kućica“ prvi put postavila u Pozorištu mladih, zamolila je direktora da kaže nešto o samoj ideji i saradnji sa Dubravkom Zrnčić – Kulenović.

Ismir Fazlić, direktor Pozorišta mladih Sarajevo, je rekao da se početkom korone rodila ideja da se radi Monografija pozorišta povodom sedamdeset godina postojanja. Pretraživajući stare materijale shvatili su da Pozorište mladih nije nikada radilo „Ježevu kućicu“. Dubravka je već imala neki materijal u pripremi i tako je došlo do saradnje koja je nakon dvije godine rezultirala ovom predstavom i nada se da publika u njoj uživa.

Dubravka Zrnčić – Kulenović, režiserka predstave, je dodala da je drugim čitanjem „Ježeve kućice“ spoznala neke slojeve što nije nikada do tad. Pravila je anketu među vrtičkom i školskom djecom, ali i djecom emigranata. Pravi razlog zašto su uradili ovu predstavu nije bio taj što je Pozorište mladih nije ranije radilo, nego novo čitanje, novo vrijeme i nove ideje. Iščitavajući sva Ćopićeva djela uzimala je citate iz njih i uvrštavala u predstavu, a posebno joj se dojmila pjesma o Bosni koja od koje je Nedin Zlatar napravio song za predstavu. Zajedno sa glumcima je otkrivala nova značenja teksta, željela je da naglasi to zajedništvo jer se jedino tako može sagraditi i sačuvati dom.

Ismira Mašić je zamolila glumce da kažu svoju perspektivu težine da više animatora pokreće jednu lutku.

Sanin Milavić, glumac i animator lutaka, je objasnio da je na početku bilo teško, a kada su se uigrali postalo neprocjenjivo jer troje ljudi otkriva život jednom objektu.

Alma Merunika, glumica i animatorica lutaka, je dodala da je bilo zaista teško sve dok se nije sklopila cjelina i profunkcionisala, onda je bilo zanimljivo.

Ajla Cabrera, glumica i animatorica, kaže da je animacija lutke, kao i svaka druga gluma sa partnerom, mora se raditi i učiti i oslušivati partner. Gluma je najljepši posao jer pruža mogućnost da nešto naučimo onog drugog, ali i da preispitamo sebe.

Strajo Krsmanović, moderator Okruglog stola, je zamolio Dubravku Zrnčić – Kulenović da kaže nešto o odnosu prema tekstu, s obzirom na to da potpisuje režiju.

Dubravka Zrnčić – Kulenović je odgovorila da je istraživala nordijsku mitologiju u kojoj postoje vilenjaci i table sa natpisima koje se spominju u predstavi i na osnovu te mitologije je napisala dio teksta sa vilenjacija. Ostatak teksta su Ćopićeve riječi iz različitih djela, a poruke na kraju su iz anketa koje je radila sa djecom.

Strajo Krsmanović je pohvalio trud ansambla i direktora da se lutkarsvo vrati na scenu Pozorišta mladih jer je jedno vrijeme bilo zapostavljeno. Također je pohvalio kreatore lutaka i scenografiju jer to nije nimalo lako ni jeftino, a sve su to važni segmenti da bi se predstava kompletirala i da bi gledaoci dobili pun utisak.

Damiru Altumbabiću je bilo zanimljivo to što jednu lutku animiraju tri glumca pa se zapitao kakvo će biti rješenje kada se pojave sve životinje u šumi, a onda se pojavile maske što ga je iznenadilo. Zanimalo ga je da li su na to idejno rješenje došli zbog nedostatka glumaca, a Dubravka Zrnčić – Kulenović je odgovorila da nisu imali problem sa brojem glumaca, da su istraživali razne opcije i na kraju su ostavili jer im se najviše dopalo da jež bude mali, a ostale životinje su se mijenjale i dobijale karaktere ljudi koji žele otići ili kukaju za unučićima, itd. Sa ovim rješenjem glumci su dobili priliku da pokažu svoj talent u punom potencijalu, u smislu pokreta, plesa...

Adnu Dautović, studenticu Akademije scenskih umjetnosti u Sarajevu, je zanimalo iz koje namjere i motivacije se u predstavi pojavljuje segment repotraže, na šta je Dubravka Zrnčić – Kulenović odgovorila da su htjeli da iskoriste Čopićeve šumske oglase i razigranost vilenjaka i htjeli su da simboliziraju sveprisutnost medija. Adna Dautović je sugerisala da bi trebali dodati i treću, odjavnu, špicu iz šume.

Nasiha Halilbašić, studentica Akademije scenskih umjetnosti u Sarajevu, je postavila pitanje zbog čega nije potpisana dramaturgija djela, nego samo scenarij i režija i zašto Lija naglo izlazi iz svog karaktera mudrice.

Dubravka Zrnčić – Kulenović je odgovorila da je intergalno, cijela „Ježeva kućica“ prisutna u predstavi. Slogala je scenarijski dijelove iz drugih tekstova i zbog toga nije željela da se potpiše kao dramaturg. Sa glumcima je razgovarala o dramaturškim rješenjima nekih dijelova jer joj je

nedostajao dramaturg, a na drugo pitanje je odgovorila da je lukavost Lije prisutno kroz cijelu predstavu i na kraju se ono pretvara u znatiželju.

Vahid Duraković, organizator kulturnih aktivnosti, je čestitao ansablu na predstavi koja je dobro prihvaćena od publike. Pohvalio je scenografiju i glumce koji su bili uigraniji u odnosu na premijeru. Dubravki Zrnčić – Kulenović je čestitao na izboru teksta u kojem je primjetna slojevitost oko doma, ekologije, domovine, prijateljstva, odlaska, itd. Sugerisao je na to da narativni dijelovi gutaju tenziju i dramatičnost jer nedostaje to iščekivanje šta će se dalje desiti.

Sanin Milavić je istakao da je njegov kolega Sanjin Arnautović došao kao zamjena u predstavu prije sedam dana i da se sjajno uklopio.

Dunja Boburov je pohvalila scenografiju, svjetla, animaciju lutaka i kostime, a naročito je istakla pravilan i tačan govor, artikulaciju, ton i boju glasa kod glumaca. Lijepo i razgovorno zvuče što je pohvalo jer su u publici djeca.

Alenu Džebo, članicu Stručnog žirija, je zanimalo čija je dominacija kada tri glumca animiraju jednu lutku, a Sanin Milavić je odgovorio da je dominacija lutkina i da svi rade onako kako lutka treba da izgleda.

Alma Merunika je dodala da se u toku predstave nekada dese i promjene, alianimator prati pokrete i sluša ostale kako žele da lutka u tom trenutku izgleda. Partnerska igra se zasniva na povjerenju.

Sanjin Arnautović, animator i glumac u predstavi, je rekao da je došao kao zamjena i da se plašio kako će u već uigran ansabl da se uklopi. Prvo je morao naučiti kompletan tekst da bi mogao znati šta lutka hoće da radi, kako to hoće da radi. Svi glumci moraju voditi lutku koju animiraju.

KNJIGA UTISAKA

„Ježeva kućica“

Pozorište mladih Sarajevo

Režija: Dubravka Zrnčić – Kulenović

Bilo je baš slatko!

Super

Jež je bio presladak

Poučno, smiješno i dobro.

Ozvučenje nije potrebno u svim dijelovima, ali je scenografija predstave predobra.

Super pouka!

Najviše mi se dopao dio sa lisicom.

Ježurka voli svoju kućicu, vilenjaci su bili također super. - Berina Čaluk

Super!

Bilo je dobro. - Imad

Predstava je predobra.

Može bolje.

Krasno!

Lutke predobre.

Preslatko

Pohvala!!

Super

Super

IZ UGLA PUBLIKE

„Priča o kotrljanju“

Akademija za kulturu i umjetnost u Osijeku

Tekst: studenti Gabriela Redžić i Domagoj Pintarić

Mentor: prof. dr. art. Saša Latinović

Sumentor: umjetnički saradnik Goran Guksić

Predstava „Priča o kotrljanju“ prikazuje odnos među ljudima koristeći šarene kartonske oblike u vidu trokuta, kružica, nekih nepravilnih oblika itd. Svojom razigranošću, u publici budi unutrašnje dijete. Njena jednostavnost igranja daje priliku razumijevanja i mlađoj publici. Namijenjena je za djecu (3 godine) te ima izuzetno duboku pouku i ozbiljnu priču vezanu za svakodnevni život čovjeka. Muzika izaziva sreću i blagost. Prisutnoj djeci je ova predstava bila jedno nezaboravno iskustvo, kao i nama malo starijima koji smo se pronašli. Pružila je publici način rješavanja konflikata, priliku za promišljanje i kroz zabavnu igru ostavila snažan utisak.

Hena i Taida

„Ježeva kućica“

Pozorište mladih Sarajevo

Režija: Dubravka Zrnčić – Kulenović

Predstava "Ježeva kućica" klasično je djelo koje kroz jednostavnu, ali duboku priču, istražuje teme prijateljstva, domovine i pripadnosti. Kroz igru svjetla, zvuka, scenografije i pokreta, dočarali su prirodu na jedan jako čaroban način, dok su likovi karakterizacijom vrlo izraženi, raznoliki i simpatični što doprinosi dinamici predstave. Glumačka ekipa donosi autentičnost likovima, čineći ih bliskim i prepoznatljivim. Kroz interakciju između likova ili lutaka, predstava uspijeva da angažuje i djecu i odrasle. Predstava je zaista probudila dijete u meni!

Arči

SA PROMOCIJE KNJIGE „DRAMATURGIJA EVROPSKOG LUTKARSTVA (FRAGMENTI)“

Autor: Vahid Duraković

RAZGOVOR SA...

ALENA DŽEBO Članica stručnog žirija

Kako Vam se dopadaju ove tri dosadašnje predstave i teme kojima su se bavile?

Meni se dopada raznolikost, nekako je lijepo vidjeti različita promišljanja, intervencije u prostoru, različite vrste lutke, predmete koje oživljavaju, maske. Nekako je sve zanimljivo kad je sve tako veselo, šareno, razigrano, kada je svaka drugačija, prosto uživaš u tome što je to sljedeće što će doći. Neke od predstava sam pogledala u

Sarajevu, ali je lijepo vidjeti nove od kojih ne znaš šta da očekuješ.

Kako pozdravljate to da se neki teatri usude baviti lutkarstvom s obzirom da znamo kakva je lutkarska scena danas?

Ja bih, zapravo, da se svi usude baviti lutkarstvom. Razmišljam nekako od nedjelje, kako je lutka nepravedno zapostavljena i kako postoji neka iznimna ljepota u lutkarstvu koju mi akademski glumci, klasično trenirani koji nemaju dodira sa lutkarstvom, vrlo lako zaboravimo, a to je uživanje tebe kao djeteta u lutki. Od toga sve kreće, sva naša igra kreće od lutke. Razmišljajući o tome, žao mi je što se svi ne usude, jer zašto to mora biti tako komplikovano. Ako pričamo o tome kako lutka može da bude sve, nema razloga da to onda moraju da budu neke velike skupocjene produkcije.

Mislite li da je to strah ili zato što važi mišljenje da su lutke i lutkarske predstave samo za djecu?

Sjetila sam se jedne predstave koju sam igrala, „Djevojčica sa šibicama“, i jednog novinara koji me pitao, da li sam se ja to opredijelila za dječije predstave? Bila sam zbunjena, jer kako je mislio da li sam se opredijelila za dječije predstave, samo zato što se ti u jednom trenutku upustiš u nešto, nisi profilisan kao glumac u dječijim predstavama ili glumac u lutkarskim predstavama. Upustiš se da radiš nešto tako jer te provocira, jer ti je zanimljivo i ti si automatski određen kao glumac samo za dječije predstave. Nije lako biti vrhunski lutkar, ali uopšteno promišljati, zaigrati se, veći je problem to kod ljudi i neki strah da će se negdje odrediti ukoliko u svoj glumački, redateljski život puste lutku. Upravo je to zbog toga kako ih se ne bi svrstavalo jer žele da budu shvaćeni kao ozbiljni glumci.

Šta Vam je bitno prilikom gledanja i ocjenjivanja predstava?

Bitno mi je promišljanje, način na koji one dotiču publiku, da li svojom emocijom ili načinom kojim lutku animiraš, kako živiš taj život s njom na sceni, sveukupni dojam. Ja idalje imam sreću da predstavu gledam dječijim očima i onda ako mi se nešto stvarno sviđa, sve te tehničke stvari stavljam sa strane.

Mladi studenti, koji završe akademiju, da li su talentovani i kako Vam se čine?

Nezahvalno je da govorim o tome jer nisam u akademskoj zajednici, ali posmatrajući neke od mladih kolega, talent jeste prisutan i neophodan, ali mislim da je kontinuirani predan rad i trud mnogo važniji. Možete biti talentovani, ali morate razvijati svoje sposobnosti i načine na koje se izražavate, jer je mnogo bitnoda biste ostali živi i prisutni.

Da li glumci, kada završe akademiju, imaju posla?

Iskreno nemaju svi. Mi svi znamo puno mladih kolega i kolegica koji zaista ne žive od onoga što su studirali i završili. Zašto je to tako? Jednostavno, zato što akademija svake godine izbacuje nove generacije, a svjedoci smo da se novi teatri ne otvaraju. Jako je teško doći do toga, godinama već neka naša zvučna teatarska imena pokušavaju pokrenuti neke nove scene. Sada su neke druge tehnologije prisutne i lakše je snimati sebe na razne načine, ali ja bih opet rekla da je u svemu tome važno ne stagnirati, tražiti upravo na druge načine da se kreativno izraziš. Potpuno je razumljivo da oni koji završe glumu, režiju, odu da rade nešto drugo, zato što se stvarno od nečega mora živjeti.

2.DAN 26.SUSRETA

26. SUSRET POZORIŠTA/KAZALIŠTA
LUTAKA BOSNE I HERCEGOVINE

TAKMIČARSKI PROGRAM

Danas, 23.10.2024.

Mala sala

11,00 sati i 12,00 sati

Okrugli sto – razgovor o predstavi „Bilo jednom jedno jaje“

Mala sala

13,00 sati

i

Donji Vakuf

Centar za kulturu, informisanje i sport

18,00 sati

Pozorište lutaka Mostar

BILO JEDNOM JEDNO JAJE

Saša Eržen

Režija: Silvan Omerzu

Igraju:

Lejla Pajić

Ena Husić

Ali Kamer Aksoy

Tarik Bajramović

Scenografija: Žiga Lebar

Izrada lutki: Silvan Omerzu i Žiga Lebar

Muzika: Vasko Atanasovski

Uzrast: 3 +

Trajanje predstave: 35 min

Riječ režisera:

Predstava "Bilo jednom jedno jaje" oživljava životinjske likove Lisice, Vuka, Zeca i Medvjeda. Ovdje životinje imaju ljudske karakteristike koje im se pripisuju u basnama.

Zec pronalazi jaje usred šume. Šumske životinje se pitaju odakle ono dolazi, čije je i šta da rade s njim. Personificirane životinje vode ovu priču i dovode je do iznenađujućeg kraja. Susrećemo se sa karakterističnim ljudskim osobinama, poput plahovitosti, hrabrosti, lukavstva, snage i, prije svega, radoznalosti. Djeca kroz ovu predstavu uče o svim ovim osobinama ličnosti i nastavit će o njima učiti kroz međuljudske odnose.

Predstava "Bilo jednom jedno jaje" izvodi se na minimalističkoj sceni sa drvenim lutkama vođenim otpozada. To je jednostavnija verzija tradicionalnih japanskih bunraku lutaka.

O pozorištu...

Sjedište mu je, tada kao i danas, bivša jevrejska sinagoga u mostarskom naselju Brankovac, koju je, početkom pedesetih godina prošlog vijeka, Jevrejska opština Mostar, ustupila Pozorištu lutaka i to samo i isključivo za tu namjenu.

Za sve ove godine Pozorište lutaka je postalo pravi hram lutkarstva i najbolji predstavnik kulturne scene ovog grada, dobitnik brojnih pohvala, nagrada i priznanja na međunarodnim i domaćim festivalima, a njegove predstave do sada je vidjelo preko dva miliona gledalaca.

Svoje predstave igralo je na scenama Austrije, Francuske, Italije, Španije, Bugarske, Njemačke, Mađarske, Poljske, Irana, Norveške, Švedske, te, naravno, u svim državama nastalim raspadom bivše Jugoslavije.

Samo u posljednjih nekoliko godina na međunarodnim i domaćim festivalima osvojilo je preko 70 nagrada.

Neobična je činjenica da glumački ansambl Pozorišta lutaka čini samo sedam glumaca, koji na trenutnom repertoaru održavaju desetak predstava, od onih klasičnih marionetskih do lutkarskih mjuzikala, interaktivnih igrokaza, predstava za najmlađu i stariju djecu, a u planu je i lutkarska predstava za odrasle, kao i početak rada Dječije lutkarske radionice, u kojoj će učešće uzeti djeca iz cijelog Mostara. Uz sve to, Pozorište lutaka radi i na stvaranju sve boljih uslova za rad. Ulaže u svoje prostore, nabavlja modernu pozorišnu opremu, izgradilo je, uz pomoć prijatelja iz Republike Češke i Republike Italije, i svoju Malu scenu „Karel Čapek“, opremilo savremene glumačke garderobe, te uradilo kompletnu restauraciju Velike scene.

Pozorište lutaka Mostar je ambiciozan, mobilan i otvoren teatar, koji svoje predstave igra na jezicima svih naroda Bosne i Hercegovine i koji kontinuirano radi na vlastitom profiliranju i kvalitetivnom napretku, ne zanemarujući pritom svoju najvažniju funkciju, stvaranje sve boljih predstava za svoju najvjerniju, najmlađu publiku.

O režiseru...

SILVAN OMERZU

Silvan Omerzu, rođen je u Brestanici (Slovenija), 1955. godine. Nakon studija na Pedagoškoj akademiji u Ljubljani počeo je raditi u Lutkovnom gledališću u Ljubljani.

Godine 1983. dobio je stipendiju za studijski boravak u Pragu, gdje je završio specijalizaciju iz lutkarske scenografije i dizajna lutaka. Po povratku u Ljubljanu svoju autorsku poetiku, namijenjenu odrasloj publici, najdosljednije je izrazio u Pozorištu Konj, kojeg je osnovao zajedno sa režiserom Janom Zakonjškom. Godine 1993. napušta Lutkovno gledališće i postaje slobodni umjetnik. Osim Pozorišta Konj

sarađivao je sa Lutkovnim gledališćem iz Ljubljane, s Gledališćem Glej, Cankarijevim domom i Slovenskim mladinskim gledališćem. Njegove predstave su gostovale na mnogim međunarodnim festivalima u Hrvatskoj, Italiji, Češkoj, Francuskoj, Austriji, Belgiji, Bosni i Hercegovini i SAD. Sarađivao je sa Pozorištem Minor u Pragu, predavao na Pozorišnoj i lutkarskoj školi u Ljubljani i radio likovno uređenje revije Lutka. Bavi se i slikarstvom, grafikom, crtežom, ilustracijama, keramikom, oblikovanjem plakata i eksperimentira sa materijalima, od drveta, tkanine i metala. Dobitnik je mnogih domaćih i međunarodnih nagrada.

Danas, 23.10.2024.
Mala sala
16,00 sati

Okrugli sto – razgovor o predstavi „Crvenkapica“
Mala sala
17,00 sati

Akademija za kulturu i umjetnost u Osijeku

CRVENKAPICA

Tekst:

Studenti: Lora Kovač i Rafeak Anović

Mentorica: izv. prof. dr. art. Maja Lučić

Sumentor: Goran Guksić, umj. sur.

Saradnica na kolegiju: Matea Bubić, ass.

Uzrast: 5 +

Trajanje predstave: 30 min

Danas, 23.10.2024.
Mala sala
18,00 sati

Predavanje

SAVREMENO LUTKARSTVO

prof. dr. Igor Tretinjak

Izdvojeno iz knjige "Dramaturgija evropskog lutkarstva (fragmenti)", Vahid Duraković

4.2. Dramatizacija i dramaturg

Lutkarsko pozorište već je stoljećima blisko vezano uz pojam dramatizacije (eng. *dramatization*). Nedostatak originalnih lutkarskih tekstova prinudio je lutkarske umjetnike da posegnu za pričama, mitovima, legendama, bajkama, romanima, kako bi ih dramatizirali za lutkarsku predstavu. S druge strane, *stiče se utisak da savremeni umetnik nije u stanju da odigra delo prema intencijama autora, da u odnosu na stari model mora da odigra nešto svoje. I to ne samo zbog obaveze originalnosti, nego i zato što mu originalna verzija izgleda skoro mrtva* (Jurkowski, 2013a: 17).

Također, multipliciranjem odnosa lutka-animator, lutka-glumac, kao i uvođenjem predmeta i drugih narativno-vizuelnih komponenti u savremenu predstavu, mijenja se odnos između riječi i slike, a samim tim i osnovni koncept dramaturške kompozicije. U tom novom pristupu, koji podrazumijeva kreiranje nove dramaturške kompozicije s promijenjenim i multipliciranim izražajnim sredstvima, uloga dramaturga postaje sve važnija.

Naime, dramaturg je – logično – osoba zadužena za dramatizaciju. U praksi, reditelj je često i dramaturg. Pošto dramatizacija podrazumijeva potpunu slobodu dramaturga da stvori „novo djelo“, osnovna određenja dramatizacije su autorska ideja, nova struktura djela prilagođena teatarskim specifičnostima i osavremenjenje originalnog predloška.

Autorska ideja je polazna i ključna tačka cijeloga procesa dramatizacije. Osnovnoj ideji podređeni su nova struktura djela i karakterizacija likova. Neophodno je da autorska ideja ima dramski potencijal, koji se izborom dijelova iz originala ili dodavanjem likova i scena u procesu dramatizacije dodatno razvija. Osnovna ideja realizira semodifikacijom i nijansiranjem osnovne teme, karakterizacijom likova i prilagođenom strukturom djela.

U savremenom postdramskom i postbrehtovskom pismu narušene su ustaljene konvencije dramske kompozicije. Vodilja u novoj strukturi priče je ideja. Ustroj novih dijelova i raspodjela teksta po likovima (lutkama) u dramaturgovim je rukama, uz činjenicu da nova struktura – bez obzira na rušenje ustaljenih konvencija – podrazumijeva koherentnost povezanih dijelova koji čine cjelinu, jer iz strukture proističu forma i smisao djela.

Jean Piaget izdvaja tri konstitutivna činioca strukture: a) celovitost, potčinjavanje elemenata zakonitostima sistema, b) podložnost transformacijama, elementi dobijaju funkciju u zavisnosti od konteksta u kojem se nalaze, c) samosvojnost, elementi ne zavise od nečega izvan celine kojoj pripadaju, odnosno objašnjavaju se samim sobom (Piaget. U: Tataragić, 2018: 124).

Kako bi ostvario navedena načela, dramaturg na osnovu strukturne analize originalnog djela kreira novu strukturu nizanjem scena modeliranih na osnovu situacija u narativnoj formi ili preustrojem scena radi ostvarivanja osnovne ideje. U kreiranju nove strukture i ostvarivanju osnovne ideje, određujući faktori u lutkarskoj predstavi su izbor vrste lutke kao lika, sa svim određenjima i specifičnostima u vizuelizaciji priče, a potom odnos između lutke i lutke, lutke i animatora, lutke i glumca, lutke i predmeta.

U kreiranju nove dramske kompozicije dramaturg skraćuje tekstualni predložak (roman) ili ga produžuje (mit, legenda, pjesma, bajka), vodeći računa o novom vremenskom okviru, koji je usklađen s ustaljenom konvencijom o trajanju predstave. Po potrebi, montažom dodaje nove slike, scene, mjesta radnje, likove (lutke), te novu organiziranu strukturu uvezuje u cjelovitu značenjsku strukturu. U ovisnosti o rediteljskom konceptu modificira stil, zaključke i fabulu u odnosu na predtekst. Priču razvija scenskim slikama, akcijom, dijalogom, pripovjedačem i monologom. Izvorno djelo modificira razvijajući svoju glavnu ideju, ne narušavajući osnovne elemente originalnog predloška.

S obzirom na to da centralna shema drame počiva na principu *ja-ti-ovdje-sada*, podrazumijeva se da se dramatičarano djelo piše u prezentu. Scene iz prošlosti ili budućnosti su moguće, ali se u dramsku strukturu uključuju posebnim teatarskim znakovima ili napomenom.

Osavremenjivanje podrazumijeva da je osnovna ideja izvor pronašla u savremenom kulturološkom okruženju. Takva dramatičaracija ima potencijal da osvježi poznati narativ, a koji će savremenu publiku animirati i iznenaditi. Osavremenjivanje se očituje u aktuuelnoj ideji priče, a manifestira se promjenama u jeziku, korištenjem novih izražajnih sredstava, novim vremensko-prostornim planom i savremenom strukturom.

Yngvild Aspeli, o kojoj će još biti govora u narednim poglavljima, smatra da je pri dramatičaraciji literarnog djela u dramsko poželjno posebnu pažnju posvetiti jeziku i strukturi originalnog djela.

Jezik dopire do mene pa mi je jedan od zadataka shvatiti način pisanja i prevesti ga na svoj jezik, a to je scenski jezik. Za prijevod je važno znati kako je književno djelo strukturirano. (...) Nastojim poštivati način na koji je priča ispričana, ali i prilagoditi priču svom jeziku (Aspeli, 2022: 56).

Različite postupke u dramatičaraciji narodnih pripovijetki/bajki Milivoje Mladenović svrstava u četiri kategorije i opisuje njihove osnovne karakteristike.

1. Dramatičaracija narodne priče:

- preuzimanje/čuvanje postojeće priče
- preuzimanje likova
- prenošenje narativnog toka u niz scenskih slika i dijaloški iskaz usklađen sa pozorišnim okvirom, da se u nizu scenskih slika i prenošenjem narativnih tokova u dijaloški izraz pronađe pozorišni okvir.

2. Originalna nadogradnja priče:

- autor zadržava osnovnu okosnicu priče
- zadržava njenu moralnu poruku
- autor se slobodno kreće unutar priče
- uvodi nove likove
- razrađuje priču novim situacijama.

3. Značajno udaljšavanje od izvora narodne pripovijetke:

- potpuno autonomno nastavljanje priče
- likovi se preuzimaju, ali i bitno mijenjaju
- autor slobodno kontaminira različite izvornike, grade se situacije i sukobi suprotni usmenoj bajci.

4. Nastajanje novog djela na osnovu:

- korištenja poznatih junaka iz narodnih priča/bajki
- inspiracije narodnom pričom/bajkom bez čvrstog oslonca u originalu
- korištenja naslova narodne priče/bajke bez dosljednog pridržavanja tokova njene fabule (Mladenović, 2009: 106-108).

U prvom navedenom pristupu, koji je po Mladenoviću najprisutniji u savremenoj dramatičaraciji bajki, intervencije autora na originalan predložak su značajne, ali ne i odlučujuće. Ostale pristupe Mladenović tretira kao autonomna djela.

Bez obzira na vrstu dramatičaracije, svaki od navedenih pristupa podrazumijeva autorski stav i određenu umjetničku slobodu. Kao primjere uspješnog osavremenjenja bajke Mladenović navodi adaptacije Aleksandra Popovića, koji je poznate bajke *Crvenkapu*, *Snježana i sedam patuljaka* i *Pepeljugu* smjestio u osamdesete godine, te alegorijom, ironijom i parodijom progovorio i o savremenim društvenim problemima. (Mladenović, 2009:103)

Dramatičaracije u lutkarskom pozorištu ovisna je, prije svega, o rediteljskom konceptu. On uključuje osnovnu ideju i izražajna sredstva koja će se koristiti za ostvarivanje ideje. Po mnogim svojim elementima lutkarska predstava kao niz slika bliska je poimanju filma kao priče u slikama, s tim što svaka slika ima svoju dramatičaraciju, a sve slike zajedno dramaturšku kompoziciju sa cjelovitim značenjskim okvirom.

Za ostvarivanje tih slika u lutkarskoj predstavi koristi se scenski jezik, blizak jeziku metafora, kao ukupnost operativnih konvencija kojih dramaturg mora biti svjestan u procesu dramatizacije. U tom procesu dramaturg mora voditi računa i o nivou znanja i sposobnosti publike da razumije i prepozna scenske znakove kojima uobličava novo djelo/predstavu.

Zbog specifičnosti jezika lutkarskog pozorišta, lutkarski tekst često je samo *scenarij* dramatiziranog djela, koji tek u procesu postavke i u sudjelstvu sa scenskim pokretom, vizuelnim i zvučnim elementima predstave gradi potpunu priču. *Scenarij* ne predstavlja novu književno-literarnu umjetničku činjenicu nego skiciran, nedovršen tekst.

Karakterizacija likova predstavlja jednu od suštinskih odlika lutkarskog teksta/predstave, jer je lutka (lik) prije svega proizvod likovne umjetnosti. Kao takva, lutka svojim vizuelnim identitetom treba u sebi inkorporirati karakter koji dalje ostvaruje i razvija pokretom i gestom. U predstavi ne postoji mogućnost opisa likova, zato je konkretna pojava lika (lutke) vrlo bitna jer u sebi treba da sadrži likovne indikacije o karakteru lika. Ako uzmemo da su lutkarski likovi uglavnom jednoslojni tipovi-likovi, njihova karakterizacija je olakšana i moguće ju je naznačiti likovnim izgledom, a akcija, geste i pokreti ga upotpunjuju.

Svoja unutrašnja osjećanja, koja se u teatarskoj formi ne mogu opisati kao u narativnoj, lutka kondenzira pogledom, gestom, scenskim pokretom ili nekim drugim teatarskim vizuelno-akustičnim jezikom. Unutrašnji monolog, ako je to zaista potrebno, moguće je realizirati kroz glumca-animatora ili pripovjedača.

Dijalog je bitna odlika lutkarskog teksta, i po njemu se suštinski razlikuje od narativnog teksta. Zbog činjenice da lutka svoj verbalni izvor ima u glumcu-animatoru ili glumcu posredniku, odnosno zbog činjenice da lutka sama nije u stanju stvarati glasove, dijalog u lutkarskom pozorištu uvijek je sveden na minimum. Replike su kratke i jezgrovite, često na nivou poetskih iskaza, u ovisnosti o tehnici koja se koristi.

Lutkarsku predstavu možemo shvatiti kao sukcesiju povezanih slika u nekom određenom nizu i onda se iz te sukcesije dobiva jukstapozicija slike, a to je nukleus same metafore. Ona nije već gotovi oblik i pojava, već scenska prezentacija procesa u kojoj se ne priča, već pokazuje (Vigato, 2021: 410).

Navedeni pristup dijalogu u lutkarskoj predstavi ne mora biti pravilo, jer se koncept predstave može zasnivati i na sasvim drugim principima, odnosno na lutkama koje normalno govore ili čak „brbljaju“. Isto tako, shvaćanje lutkarske predstave kao niza povezanih slika ne podrazumijeva potpuno odsustvo teksta, pa ni odsustvo autonomnog lutkarskog teksta nastalog dramatizacijom bajke.

Primjere za to možemo navesti tekstove Tamare Kučinović (*Bajka o izgubljenom vremenu* ili *Zamrznute pjesme*), ili mnoge tekstove Igora Bojevića, od kojih izdvajamo *Crvenkapu*.

Kako je već navedeno, mogući su različiti pristupi u adaptaciji bajki. Na primjer, Siniša Jelušić smatra da lutkarska bajka počiva na vjeri i postojanju apsolutne istine, oblikovane posredstvom *arhetipskih simbola*, te bismo, slijedeći taj princip, morali voditi računa da adaptacijom ne narušimo *biće bajke*, koje ne dozvoljava postmodernističku, a pogotovo moralnu relativizaciju.

Sličan pristup ima i Jovan Caran, koji ističe da su arhetipi, nakon što su dospjeli u ruke psihoanalitičara, ostali ogoljeni i bez mistike.

Time je maglovita suština bajke, njena skrivena duša, postala previše eksplicitna. Riznica simbola je razotkrivena i banalizovana. Tako je bajka izgubila dobar deo svoje magijske moći (Caran, 2022: 154).

Navedeno sugerira da je posao dramaturga u adaptaciji složen proces, koji traži široko poznavanje opće dramaturgije, specifičnosti lutkarske dramaturgije, scenskog jezika lutkarskog pozorišta, vizuelizacije priče, načina oblikovanja izvedbenog teksta, književnosti, pogotovo bajke kao najprisutnijeg žanra u lutkarskom pozorištu. S obzirom na pristup novom djelu, odnosno novoj predstavi, adaptacijom se kroz *scenarij* tekstualnog predloška – koji nije novo zaokruženo djelo nego jednokratno sredstvo s osnovnim uputama i indikacijama – može doći do predstave, odnosno onoga što zovemo *izvedbeni tekst*. Isto tako, drugim pristupom, koji podrazumijeva gradnju novog, zaokruženog literarno-scenskog djela, adaptacijom se može doći do autonomnog lutkarskog teksta, koji može predstavljati tekstualni predložak za postavku u više lutkarskih pozorišta (*Crvenkapa* Igora Bojevića).

26. SUSRET POZORIŠTA/KAZALIŠTA LUTAKA BOSNE I HERCEGOVINE

STRUČNI ŽIRI:

Alena Džebo
Igor Tretinjak
Milan Gajić

MODERATOR OKRUGLIH STOLOVA:

Strajo Krsmanović
Ismira Mašić

ORGANIZACIONI ODBOR:

Hasan Ajkunić
Mirza Idrizović
Senada Milanović
Nedžad Milanović
Suad Velagić
Edin Čatić Bato
Ermina Musić
Antonio Džolan
Vahid Duraković
Tidža Čaušević
Elma Idrizović
Sanja Krnjajić

DJEČJI ŽIRI:

Asja Ugarak
Iva Lučić
Berina Duraković
Selina Hrvat
Emrah Bušatlić
Amer Sušić

DIREKTOR SUSRETA

Mirza Idrizović

KOORDINATOR SUSRETA: Elma Idrizović

ORGANIZATOR KULTURNIH AKTIVNOSTI:

Vahid Duraković

PR SUSRETA: Azra Dževahirić

REDAKCIJA BILTENA:

Nedžad Milanović, urednik
Ermina Musić, tehnička urednica
Senada Milanović
Suad Velagić
Mirza Bušatlić
Belma Šabić
Ajla Sušić

FOTOGRAF BIJENALA:

Edin Čatić Bato

SARADNICI:

Arijan Duradbegović

Adem Ugarak
Adna Kurbegović
Abduselam Hozić
Aida Čefo
Ajna Dželilović
Ajna Ždralović
Amar Dadić
Amina Alispahić
Aida Sušić
Derviš Selimović
Emrah Bušatlić
Ena Ramić
Faris Dedić
Fatima Melić
Hana Tiro
Hana Jusić
Hena Zukić
Ines Fuka
Lana Marijanac
Lejla Ahmetović
Merjem Jusufbašić
Naida Bušatlić
Selma Huskić
Taida Meštrovac
Irhad Topčić

TEHNIČKA EKIPA:

Senad Imamović Struja
Edin Čatić Bato
Mahmut Ždralović
Jusuf Hozić Caci – ima ih još!

DIZAJN PLAKATA I NASLOVNICE

KATALOGA: Tidža Čaušević

UREDNIK INTERNET STRANICE: Edin Čatić Bato

Dizajn i tehnička obrada kataloga: Tidža Čaušević
Priprema kataloga: Ermina Musić
Lektorica: Senada Milanović
Izdavač: JU KSC Bugojno
Za izdavača: Mirza Idrizović, direktor
Štampa: ŠTAMPA Bugojno
Tiraž: 200 komada

VAŽNI BROJEVI I SERVISNE INFORMACIJE:

-POLICIJA 122
-VATROGASCI 123
-HITNA POMOĆ 124
-PORTIRNICA KSC-a 030/509-722
-AUTOBUSNA STANICA 030/251-789
-HOTEL VILLA GRANDE 062/500-577
-DIREKTOR FESTIVALA 030/509-720
-UREDNIK BILTENA 061/796-877